

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **J. P.**
bytem X
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 00 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2015 č. j. MSK 44609/2015, ve věci
jiného správního deliktu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 20. 7. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2015, č. j. MSK 44609/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a jemu předcházejícího rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 2. 2015, č. j. SMO/062019/15/DSČ/Lip. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byl uznán vinným ze

spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen zákon o silničním provozu) a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla evidovaný v centrálním registru vozidel vozidla Toyota RZ X nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené dle tohoto zákona, neboť dne 7. 3. 2014 v době nejméně od 11:45 do 12:00 hodin stálo toto vozidlo v protisměru.

2. Podle žalobce žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Před zahájením řízení správní orgán I. stupně vyzval žalobce k zaplacení pokuty s tím, že má právo sdělit totožnost řidiče přestupku. Žalobce na základě této výzvy sdělil správnímu orgánu I. stupně totožnost řidiče, který vozidlo řídil v předmětný čas a kterým byl pan H. Pan H. však v mezidobí zemřel. Správní orgán I. stupně proto kontaktoval jeho manželku, která se vyjádřila tak, že pan H. nevlastnil řidičské oprávnění a automobil neuměl řídit. Na základě toho správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu. Podle žalobce tak neprovedl dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče. Manželka pana H. není nestrannou osobou, o tom, zda její manžel měl či neměl řidičské oprávnění, nemusela být informována, a zda uměl řídit vozidlo je její subjektivní dojem.
3. Žalobce dále namítl, že správní orgán I. stupně jej měl před zahájením správního řízení seznámit se zjištěnými skutečnostmi, což neučinil, a tato procesní vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, žalovaný k ní však nepřihlédl.
4. Dále žalobce namítl, že nebyly splněny podmínky pro zahájení správního řízení o správním deliktu. Podle ustanovení 125f) odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu může správní orgán zahájit řízení proti provozovateli vozidla jen v případě, že je šetření přestupku odloženo podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/ 1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), což se sice stalo, nicméně tento postup nebyl správný; řízení o přestupku totiž mělo skončit podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť osoba důvodně podezřelá ze spáchání přestupku zemřela, a nikoliv podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, podle kterého správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
5. Žalobce dále uvedl, že bylo porušeno jeho práva na spravedlivý proces, neboť žalovaný nenařídil ve věci ústní jednání.
6. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť skutkový stav zjištěný žalovaným nemá oporu v důkazech ani v podkladech pro rozhodnutí, neboť žalovaný vycházel pouze z fotografie a nezohlednil přitom, že ulice je jednosměrná. Jeho závěr, že vozidlo stálo v protisměru tak nemá oporu ve správním spise.
7. Nakonec žalobce namítl, že nebyla naplněna materiální stránka skutkové podstaty přestupku, jehož znaky správní deliktu provozovatele vozidla obsahoval.
8. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí.

9. Podle sdělení vdovy po panu M. H., zemřelém dne 20. 7. 2014, její manžel nevlastnil žádné řidičské oprávnění a automobil ani řídit neuměl; o totéž sdělení k údajnému řízení vozidla jejím zemřelým manželem již byla požádána několikrát různými správními orgány, nejde o jediný případ. Z jejího sdělení vyplývá, že tvrzení žalobce o osobě řidiče je nepravdivé. S ohledem na to, že nejde o ojedinělý případ, vše nasvědčuje tomu, že se jedná o cílenou procesní obstrukci a účelové a nemorální zneužití osobních údajů zemřelé osoby. Cílem žalobce bylo zjevně dosáhnout odložení přestupku z důvodu smrti osoby podezřelé (§ 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích), což by znamenalo překážku v zahájení řízení o správním deliktu (§ 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu). Žalovaný trvá na tom, že samotné sdělení provozovatele osoby řidiče vozidla není bez dalšího dostatečným podkladem pro zahájení řízení o přestupku proti sdělenému řidiči, neboť provozovatel má vždy zájem na tom, aby nebyl postižen pro správní delikt, jeho tvrzení o totožnosti řidiče musí být proto hodnoceno s ohledem na tu skutečnost. Žalovaný dále poukázal na to, že zástupce žalobce v rámci celé České republiky po dobu již několika let v oblasti správního řízení postupuje stejně, buď sděluje fiktivní adresy pro doručování či elektronické adresy domnělých řidičů, na které doručit nelze, na kterých zmocněnci písemnosti nepřebírají, nebo jejich doručení nepotvrzují, nebo sděluje informaci o údajných řidičích vozidel, kteří shodou okolností posléze zemřeli.
10. Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že by bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Aplikace článku 6. Úmluvy na řízení o správních deliktech není automatická. Článek 6. Úmluvy zakládá právo na veřejné projednání trestního obvinění soudem, nikoliv však správním orgánem, který ze své povahy nemůže být nezávislý, neboť správní orgány jsou součástí moci výkonné. Proto je v právním řádu zakotvena úprava správního soudnictví založeného na principu plné jurisdikce, přičemž každé rozhodnutí správního orgánu o trestním obvinění je napadnutelné žalobou ve správním soudnictví, kdy jsou žalobci zaručena všechna práva vyplývající z článku 6 Úmluvy. Žalovaný poukázal rovněž na to, že ústní jednání sice nebylo nařízeno, ale žalobci před vydáním rozhodnutí bylo umožněno vyjádřit se ke shromážděným podkladům pro jeho vydání, žalobce však tohoto svého práva bezdůvodně nevyužil.
11. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť z předložené fotografie a ve spojení s úředním záznamem, v němž je stání vozidla popsáno tak, že vozidlo stojí v protisměru, přičemž z ničeho nevyplývá, že by daná ulice měla být jednosměrná, v průběhu správního řízení to žalobce nikdy nezpochybnil, ani tak nečiní v žalobě.
12. Ve věci bylo Krajským soudem v Ostravě rozhodnuto rozsudkem ze dne 14. 6. 2017 č. j. 22 A 74/2015 – 34 tak, že žaloba byla zamítnuta. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 11. 2017 napadený rozsudek zrušil. Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku žalobce, že se krajský soud dostatečně nezabýval namítaným nedostatečným vymezením místa přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí a částečně důvodnou námitku, že krajský soud neuvedl, jak na základě fotodokumentace dospěl k závěru, že se jednalo o stání, kde a kdy byly snímky pořízeny a že vozidlo žalobce stálo v protisměru, a to ve smyslu, že se krajský soud nezabýval námitkou, že předmětná ulice byla jednosměrná. Stejně tak předmětem žalobního přezkumu byla námitka pochybnosti o výpovědní hodnotě fotografií. Dále

Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku žalobce, že se krajský soud nevypořádal s naplněním materiální stránky skutkové podstaty přestupku, jehož znaky správní delikt provozovatel vozidla obsahoval, s čímž se měl vypořádat primárně správní orgán a krajský soud se k této námitce nijak nevyjádřil.

13. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Ve věci byla nařízena dvě jednání na den 14. 6. 2017 a na den 28. 3. 2018, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili, ačkoliv byli řádně a včas předvoláni, soud proto jednal v souladu s ustanovením § 101 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. v nepřítomnosti žalobce a vycházel přitom z obsahu spisu.
15. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že vozidlo RZ X Toyota Corolla stálo v době od 11.45 do 12.00 hodin dne 7. 3. 2014 na ulici Jiřího Brabce 27/2884 v Ostravě při levém okraji cesty. Žalobce byl v uvedené době zapsán v centrálním registru vozidel jako provozovatel předmětného vozidla. U vozidla, ani ve vozidle se nikdo nezdržoval. Tyto skutečnosti nebyly v řízení mezi účastníky sporné a žalobce je neučinil ani předmětem soudního přezkumu. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že fotografie, ze kterých vyplývá stání vozidla při levém okraji, byly sporné pouze co do jejich výpovědní hodnoty k závěru o obousměrnosti předmětné komunikace.
16. Krajský soud doplnil důkaz o vyjádření Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz, odbor stavebního řádu a přestupků, ze kterého vyplynulo, že v předmětné době (7. 3. 2014) nebylo na komunikaci před budovou J. Brabce č. p. 2884/27 dopravním značením upraveno stání motorových vozidel, pro stání vozidlem byly před domem vytvořeny parkovací zálivy a řidič se při zastavení a stání vozidla musel řídit obecnými pravidly. Část ulice J. Brabce byla vskutku zjednosměrněna v úseku před budovou č. or. 2884, k tomu však došlo až na konci roku 2015 na základě stanovení místní úpravy dopravního značení opatřením obecné povahy ze dne 29. 9. 2015, přičemž druhý souběžný úsek ulice zůstal i nadále obousměrný. Z veřejné vyhlášky o opatření obecné povahy stanovením místní úpravy provozu na pozemní komunikaci ze dne 30. 9. 2015, která byla vyvěšena téhož dne a sejmuta dne 20. 10. 2015, vyplynulo, že v době přijetí vyhlášky byl na ulici J. Brabce obousměrný provoz, teprve od účinnosti vyhlášky je v části úseku ulice J. Brabce byl navržen jednosměrný provoz.
17. Z těchto listin krajský soud zjistil, že ke dni 7. 3. 2014 byla ulice J. Brabce obousměrná a provoz zastavení a stání, se zde řídil obecnými pravidly. Žalobcem předložená mapka, vytištěná z serveru mapy.cz, na uvedeném nemůže nic změnit, neboť z ní nevyplývá, kdy byla pořízena, a nejspíše odpovídá stavu současnému po shora uvedené změně dopravní úpravy. Krajský soud proto uzavřel, že předmětné vozidlo stálo v daném čase v obousměrné ulici vlevo.

18. Ze správního spisu dále soud zjistil, že za stěrač předního skla na straně řidiče bylo vloženo oznámení o přestupku č. j. SMO/246498/14/Migal a dne 15. 7. 2014 správní orgán 1. stupně vyzval žalobce jako provozovatele vozidla k zaplacení částky 500 Kč. Současně jej vyzval ke sdělení údajů o totožnosti řidiče, který skutečně toto vozidlo řídil v době spáchání přestupku. Žalobce na tuto výzvu reagoval prostřednictvím svého zástupce dne 1. 8. 2014 tak, že uvedl, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan M. H., nar. X, bytem X. Správní orgán I. stupně zjistil, že pan M. H. dne 20. 7. 2014 zemřel, a proto se obrátil na paní V. H., manželku pana M. H., která uvedla, že jí není známo, že by M. H. znal pana J. P., není známo, že by měl předmětné vozidlo v užívání a řízení, anebo že by se nacházel v Ostravě. Manžel nikdy nevlastnil žádné řidičské oprávnění a automobil neuměl řídit, jeho řidičem byl pan J. Š., se kterým společně pracoval. Dále upozornila na to, že byla vyzvána k podání zprávy Magistrátem města Ostravy k údajnému zapůjčení a řízení vozidla manželem v Ostravě ve dnech 3. 4. 2014 a 22. 4. 2014 a dne 15. 9. 2014 jí byla doručena obdobná výzva z Městského úřadu v Kolíně, provozovatel vozidla byl přitom vždy zastuzen společností FLEET Control, s. r. o.
19. Správní orgán I. stupně dne 15. 12. 2014 věc přestupku odložil, neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Téhož dne vydal příkaz, kterým shledal žalobce vinným ze správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že neustanovený řidič stál shora uvedeným vozidlem stálo v uvedené době a na uvedeném místě v protisměru, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, s tím, že žalobce je provozovatelem motorového vozidla, a uložil mu pokutu ve výši 1.500,- Kč a současně ho zavázal k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 17. 12. 2014 odpor bez odůvodnění a následně správní orgán I. stupně rozhodl dne 17. 2. 2015 tak, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu shora popsáním jednáním a uložil mu pokutu ve výši 1.500,- Kč podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a současně jej zavázal k náhradě nákladů řízení.
20. Dne 23. 2. 2015 podal proti tomuto rozhodnutí žalobce odvolání bez odůvodnění, které doplnil až podáním ze dne 9. 3. 2015, ve kterém namítl, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání a že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit proti němu řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa. Dále namítl sloučení projednávání více správních deliktů žalobce. O tomto odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
21. K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující:

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a: a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

22. Z uvedeného ustanovení vyplývá subsidiarita odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek. K rozsahu, v jakém jsou správní orgány povinny podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu zjišťovat pachatele přestupku, se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 8 As 110/2015 - 46 ze dne 22. 10. 2015, podle jehož právní věty „*po správních orgánech nelze vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatele vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 téhož zákona zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku*“ (viz též rozsudek č. j. 7 As 129/2016-35 ze dne 29. 9. 2016).
23. V posuzovaném případě správní orgán I. stupně učinil dostupné kroky k zjištění, zda osoba, kterou žalobce označil jako řidiče vozidla, skutečně řidičem vozidla být mohla, přičemž situace byla zkomplikovaná tím, že tato osoba v mezidobí zemřela. Podle názoru krajského soudu dotazem vůči vdově po této zemřelé osobě správní orgán I. stupně postupoval přesně v intencích ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Činění dalších kroků nebylo zapotřebí, neboť pro to nebyly žádné indicie, když vdova po zemřelém – údajném řidiči - výslovně popřela, že by měl řidičské oprávnění, že by vozidlo uměl řídit, a současně uvedla, že jako údajný řidič měl být odpovědný za přestupky v dalších řízeních; nadto tento údajný řidič bydlel v Pardubickém kraji, tedy značně vzdálen od Ostravy, a nevyšla najevo žádná vazba mezi ním a žalobcem. Krajský soud se ztotožnil s posouzením správního orgánu I. stupně, že podklady shromážděné ve spise neodůvodňují závěr, že pan M. H. byl osobou důvodně podezřelou ze spáchání předmětného přestupku a správní orgán I. stupně proto správně věc odložil podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, podle kterého *správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě*. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu a námitka chybného procesního postupu odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích tedy nejsou důvodné.
24. Za nedůvodnou považuje soud rovněž námitku, že žalobce měl být seznámen s podklady, které správní orgán I. stupně k osobě M. H. shromáždil. Žalobce nebyl účastníkem žádného řízení, ze kterého by mu vyplývalo právo být seznámen s těmito podklady před rozhodnutím o odložení věci, a správní orgán I. stupně nepochybil, když jej s podklady pro odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích před odložením věci neseznámil.
25. Nedůvodná je rovněž námitka, že správní orgán nebyl oprávněn zahájit řízení o správním deliktu, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho zahájení. Jak již bylo uvedeno výše, v řízení nastala situace předvídaná ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Indicie k údajnému řidiči nepostačovaly pro důvodné podezření, že je pachatelem přestupku, a správní orgán I. stupně tak nemohl věc odložit podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, podle kterého *správní orgán věc odloží, pokud osoba důvodně podezřelá ze spáchání přestupku zemřela*. Za této situace byly naplněny předpoklady vyplývající z ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu pro zahájení řízení o správním deliktu. Krajský soud k tomu pro úplnost dodává, že provozovatel vozidla může zabránit zahájení tohoto řízení sdělením údajů o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Tuto možnost však nelze redukovat na pouhou formalitu, případně na způsob,

jak řízení bez jakékoliv sankce neúměrně protahovat uváděním nepravdivých či neaktuálních údajů. Správní orgány na základě sdělení žalobce učinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž jejich skutková zjištění prakticky vyloučila tvrzení, že řidičem vozidla byl právě pan M. H., kterého tehdejší zástupce žalobce FLEET Control, s. r. o. označil jako údajného řidiče vozidla i v dalších správních řízeních, což s vysokou mírou pravděpodobnosti svědčí o tom, že zástupce žalobce nemluvil pravdu. S ohledem na to, že za této situace bylo nutno kontaktovat vdovu po panu H. s dotazy týkající se jeho jednání před jeho smrtí, je zvolená procesní obrana zástupce žalobce nejen zjevně účelová, ale i nemorální a neetická.

26. Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, že řízení před správními orgány bylo zatíženo procesní vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, neboť nebylo nařízeno ústní jednání. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, nejsou v řízení o správních deliktech správní orgány povinny nařizovat ústní jednání podle § 49 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, dále např. rozsudek z 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82 zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti a provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech. V posuzovaném případě správní delikt spočíval v zaparkování vozidla v protisměru, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatele vozidel a fotodokumentace, z níž je patrné, že předmětné vozidlo skutečně stojí v protisměru. Správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu, na kterou žalobce reagoval sdělení osoby údajného řidiče. Po zastavení přestupkového řízení správní orgán I. stupně vydal příkaz o uložení pokuty, proti němuž podal žalobce neodůvodněný odpor, následně jej vyzval k tomu, aby se dostavil k seznámení se s podklady a k těmto se vyjádřil, na kterou žalobce nijak nereagoval. Reagoval až na rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání správního deliktu, a to opět neodůvodněným odvoláním, které v obecných rysech odůvodnil až na výzvu správního orgánu, přičemž proti skutkovému stavu opět nenamítal nic. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, neboť žalobce byl ohledně zjištěného skutkového stavu zcela pasivní a práva, které měl k dispozici, bezdůvodně nevyužil; dokonce se bezdůvodně a bez jakékoliv omluvy nedostavil ani k ústnímu jednání v soudním řízení, jejichž nařízení požadoval. Žalobce námitku koncipoval zcela obecně a zásah do svých práv nenařízením jednání nijak nekonkretizoval. Krajský soud proto uzavřel, že nenařízením ústního jednání nedošlo k zásahu do práv žalobce, a námitku shledal nedůvodnou.
27. K námitce, že se správní orgán nevypořádal s naplněním materiálně správního deliktu, krajský soud uvádí, že žalovaný se s tímto znakem správního deliktu vypořádal tak, že „materiální stránka byla naplněna ve smyslu společenské nebezpečnosti jednání žalobce, jelikož se jak správní orgán, tak zejména společnost snaží, aby byla veškerá zjištění přestupku jak Policií ČR, tak Městskou policií řešeny a následně projednány“ (str. 9 napadeného rozhodnutí).

K tomu krajský soud doplňuje, že podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, řidič *smí zastavit a stát jen vpravo ve směru jízdy co nejbližší k okraji pozemní komunikace a na jednosměrné pozemní komunikaci vpravo i vlevo*. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j) nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona*. Zastavil-li řidič předmětné vozidlo na obousměrné pozemní komunikaci vlevo, porušil tím shora citované ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, a naplnil tak znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., přestupcích ve znění účinném ke dni 7. 3. 2014 *je přestupkem takové jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti alespoň v míře nepatrné*. Právě taková typová jednání pak vstupují do skutkových podstat jednotlivých přestupků, též přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Neuvedl-li žalobce nic, a to ani ve správním řízení ani v řízení před soudem, z čehož by vyplývala nulová nebezpečnost jeho jednání, resp. jednání řidiče, a neporušení veřejného zájmu na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, pak podle názoru krajského soudu postačí k naplnění materiální stránky přestupku to, že naplnil znaky typového jednání, které je označeno za přestupek, tedy formální stránku. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 As 305/2016-46 ze dne 31. 8. 2017, *skutečnost, že určité typové jednání je označeno za přestupek (formální stránka), tedy neznamená se stoprocentní jistotou, že konkrétní jednání řidiče, které stanovené formální znaky naplní, bude alespoň nepatrně ohrožující (materiální stránka)*. Znamená ale, že *ve většině případů tomu tak bude, ledaže by tu byly zvláštní okolnosti, které vyloučí možnost jen sebemenšího ohrožení chráněného zájmu*. Žádné takové okolnosti stěžovatel neuvedl, jen trval na tom, že *netelefonoval, a proto nemohl chráněný zájem ohrozit*. Podstatou ohrožujícího jednání však není telefonování, ale držení telefonu při řízení. Magistrát rozhodnutí ne zcela přiléhavě citoval informaci ze strany Besip, podle níž je u telefonujícího řidiče několikrát vyšší riziko, že způsobí dopravní nehodu. Podstatou této informace je ovšem upozornit na riziko telefonování jako takového, kterému se řidič může věnovat i bez porušení zákona (se sadou hands free) a stěžovatel má pravdu, že o materiální stránce jeho konkrétního jednání to mnoho nevypovídá. Tato nepřesnost ale nemá na zákonnost rozhodnutí magistrátu vliv, pro soud je podstatné, že stěžovatel nepředložil rozhodujícímu orgánu k úvaze nic, co by mohlo svědčit o nulové společenské nebezpečnosti jeho jednání.

28. O stejný případ jde i v posuzované věci. Žalovaný vskutku o materiální stránce posoudil nepřilíš přiléhavě. Nicméně na zákonnosti jeho rozhodnutí to nic nemění, neboť žalobce neuvedl ani v řízení před správním orgánem ani v řízení před soudem žádné okolnosti, které by vylučovaly možnost jen sebemenšího ohrožení chráněného zájmu. Ani tato námitka tak není důvodná.
29. Nedůvodná je rovněž námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu, zda komunikace, na které je vozidlo zaparkováno, byla jednosměrná či obousměrná. K tomu krajský soud odkazuje na shora uvedený závěr o skutkovém stavu. Krajský soud doplnil dokazování o veřejnou vyhlášku, opatření obecné povahy stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci vydanou Statutárním městem Ostrava, Úřadem městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz, odborem stavebního řádu a přestupků ze dne 30. 9. 2015 a sdělení téhož úřadu, a z doplněných důkazů jednoznačně vyplývá, že v době vytýkaného jednání byla

předmětná komunikace obousměrná. K tomu krajský soud podtrhuje, že skutkový stav byl až do podání žaloby nesporný. Žalobce zjištěný skutkový stav v žádném svém podání v rámci správního řízení nenamítal, učinil tak až v žalobě, a to navíc pouze jako nepodložené tvrzení. Nicméně pro posouzení jeho žalobní námitky tyto skutečnosti nemají žádný vliv.

30. Žaloba tak není důvodná a soud ji proto v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; plně procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 28. března 2018

Mgr. Jiří Gottwald, v.r.
předseda senátu